Een troostvolle adventsbelofte voor een uitziend volk

Lezen: Jesaja 42:1-10
Tekst: Jesaja 42: 3-4

Zingen:
Psalm 42: 3
Psalm 146: 6
Psalm 119:84
Psalm 143: 6, 11
Psalm 145: 5
Psalm 42:7

Geliefde gemeente, vorige week heeft het op deze plaats geklonken: *Zie, Mijn Knecht*. Met deze woorden begon God de Vader Zijn adventsboodschap in Jesaja 42 vers 1. Met deze woorden wees de Vader op Zijn geliefde Zoon, Die Hij als Zijn Knecht zou zenden naar de aarde. Zijn Knecht, Die Hij zal ondersteunen. Zijn Uitverkorene, in Wie Zijn ziel een welbehagen heeft. Zijn Zoon, Die op aarde een dienstknechtsgestalte zal aannemen en Zich naamloos diep zal vernederen om een verloren zondaar zalig te maken. *Zie, o zie, Mijn Knecht*.

En die Knecht des Heeren, gemeente, is gekomen. Hij heeft de zaligheid verworven voor gevallen zondaren. Maar Hij doet veel meer dan dat. Want de zaligheid die Christus verworven heeft, die gaat Hij ook wegschenken en toepassen in het hart van een zondaar. Daarom moet die zaligheid verkondigd worden. Daarom moet de mogelijkheid tot de zaligheid verkondigd worden. En we hebben het gehoord: *Hij zal het recht den heidenen voortbrengen*. Hij zal het op de juiste plaats brengen, waar Hij wil dat dat Woord komen zou. En dat Woord is altijd een Woord van recht en genade.

Kijk, en allen die nu een leerling mogen worden op de school van Gods genade, die worden daarin onderwezen door de Heere Jezus Zelf als de grote Profeet en Leraar van Zijn Kerk. En hoe zal de Heere Jezus dat nu doen? Hoe gaat Hij een zondaar nu onderwijzen in de weg der zaligheid? O gemeente, dat doet Hij zo rechtvaardig, zo wijs, en tegelijkertijd zo zacht. Nee, *Hij zal niet schreeuwen, nog Zijn stem verheffen, nog Zijn stem op de straat horen laten*, maar in liefde, met geduld en met een hart dat met innerlijke ontferming bewogen is, gaat Hij zondaren opzoeken en onderwijzen in de weg der zaligheid.

En hoe Hij dat precies doet, dat blijkt ook uit de volgende verzen, die wij vanmorgen met de hulp van de Heere gaan overdenken. We zullen stilstaan bij een belofte, een adventsbelofte, waarin zo duidelijk beschreven staat hoe de Heere nu met arme zondaren om zou gaan. En die adventsbelofte gaan wij ook met het oog op het Heilig Avondmaal samen overdenken. En eenieder van ons, ik zeg het nogmaals, onderzoeke zichzelf voor Gods heilig Aangezicht, of hij iets van dit leven mag kennen.

We schrijven als thema boven de prediking: ***Een troostvolle adventsbelofte voor een uitziend volk.*** Deze belofte spreekt van drie dingen.

1. In de eerste plaats van een zwak volk. Ze worden aangeduid met twee uitdrukkingen: het gekrookte riet en de rokende vlaswiek.

2. In de tweede plaats spreekt deze belofte van ontfermende liefde. Want wat gaat de Heere nu doen met die gekrookte rieten en die rokende vlaswieken? Hij gaat ze niet verbreken. Hij gaat ze niet uitblussen. Maar *met waarheid zal Hij het recht voortbrengen*.
3. En deze belofte spreekt tenslotte ook van een zekere verlossing. En dat vinden we in vers 4: *Hij zal niet verdonkerd worden, en Hij zal niet verbroken worden, totdat Hij het recht op aarde zal hebben besteld; en de eilanden zullen naar Zijn leer wachten*.

Een troostvolle adventsbelofte voor een uitziend volk. Wie is dat vanmorgen? Zet u dan biddend neer, als we gaan luisteren naar een zwak volk, ontfermende liefde en een zekere verlossing.

1. Een zwak volk

Als wij vanmorgen de woorden van onze tekst gaan overdenken, gemeente, zullen we niet vergeten dat in de verzen 3 en 4 nog steeds God de Vader aan het woord is. Hij begon te spreken in vers 1 met die sprekende woorden: *Zie, Mijn Knecht*. En in vers 3 gaat Hij verder spreken en laat Hij ons weten wat Zijn Knecht zal gaan doen. Luister maar: *Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen*. En uit het feit dat God de Vader zo spreekt over het werk van Zijn Zoon, blijkt dat God de Vader niet alleen oog heeft voor Zijn Zoon, maar dat God de Vader ook oog heeft voor Zijn Kerk, die Hij hier aanduidt als geknakte rieten en rokende vlaswieken. Maar juist voor zondaren die zo zijn en die ook ervaren dat ze zo zijn geworden in zichzelf, is Christus zo uitnemend gepast om hen te verlossen.

Wat willen die uitdrukkingen eigenlijk zeggen: een gekrookt riet en een rokende vlaswiek? Laten we er eens bij stilstaan. Eerst die eerste uitdrukking: een gekrookt riet. Nou, jongens en meisjes, daar moet je denken aan een soort bamboe-achtig gewas dat aan de oever van een rivier of een beek groeit. Die stengels die uit dat water omhoogkomen, over het algemeen zijn ze niet zo dik, het zijn holle stengels, en als er een sterke wind overheen gaat, dan kunnen ze zomaar knakken. En in gedachten zie je dat voor je: een rivier met allemaal van die rietstengels, en te midden van die rietstengels is er één die is geknakt. En hij ligt met die pluim in het water. Die pluim is gedrenkt in het water, en dat riet kan zich onmogelijk zelf weer oprichten. Het ligt geknakt op de grond. Maar let op, het is niet gebroken. Jawel, geknakt, er zit een knik in, maar het is nog niet gebroken. Het is nog verbonden met de wortel.

Wie worden hier dan bedoeld met deze beeldspraak, de gekrookte rieten? Nou, gemeente, dat zijn nu zondaren die weten van hun eigen ellende. Voor het eerst, maar ook steeds weer opnieuw in het geestelijke leven. Onze kanttekenaren hebben dat recht verstaan. Zij schrijven bij die uitdrukking 'gekrookte rieten': het zijn zwakke zondaren van wie het geweten verslagen is. Verslagen vanwege de zonde die een mensenkind elke keer weer tegen de Heere doet. Hoe komt het dan dat ze zo geknakt zijn? Hoe komt het dat ze in hun geweten verslagen zijn? Dat hebben ze zelf niet kunnen bewerken, maar dat is Gods werk. En dat kunnen we uit de grondtekst heel mooi opmaken. Want in vers 3 staat er letterlijk: het riet dat geknakt werd. Dat deden ze zelf niet, ze waren daarin lijdelijk, passief, maar de Heere heeft hen geknakt.

Hoe heeft Hij dat gedaan? Hoe doet de Heere dat ook vandaag nog? Nou, denk aan de beeldspraak. Dat riet dat er langs de kant van zo'n oever staat in het water, de wind komt erover. Zo komt de Geest over hen als de wind des Geestes, en die zorgt ervoor dat ze knakken. Hoe komt dat? Omdat de Geest komt met het Woord. En dat Woord, wat de Heilige Geest gebruikt om een zondaar te ontdekken aan zijn zonde, dat wordt vergeleken met een zwaard. Het is het zwaard des Geestes. En als de Heilige Geest het Woord zo gaat gebruiken, dan wordt je hart verwond. Dan ga je zien wie God is. En dan ga je ook zien wie je zelf bent tegenover die God. Dan raak je verbroken van hart. En dan word je hartelijk bedroefd over je zonde tegen zo'n goeddoend God bedreven.

Kijk, daar heb je nu een gekrookt riet. Nee, dat is niet een kennis van zonde zoals bij Saul, of bij Achab, of bij Farao. Die mensen zou je kunnen vergelijken met een rietstengel die wel gebogen wordt, soms heel diep kan buigen, maar niet knakt. En als de wind weer gaat liggen, dan staan ze fier rechtop overeind. Nee, gebogen is ook nog niet hetzelfde als geknakt. Maar als de Heere met Zijn Woord en Geest gaat werken in het hart van een zondaar, dan wordt zo'n zondaar een gekrookt riet, zegt God de Vader Zelf in onze tekst. Dan word je van een groot mens een heel klein mensje voor God. Dan word je van een heel sterk mens een heel zwak schepseltje. Dan word je van een krachtig mens een machteloze zondaar. Dan word je van een uitwendig godsdienstig mens een goddeloze voor God.

En de ware Avondmaalgangers kennen daar iets van. Ook degene die een betrekking op het Heilig Avondmaal gekregen hebben en die er zo naar uitzien om voor de eerste keer aan die tafel geleid te mogen worden. Dat zijn mensen die zichzelf niet meer kunnen verlossen. Die kunnen zich ook door een ander niet meer laten verlossen. Maar die zijn aangewezen op de Ander met een hoofdletter, dat is Christus.

Verstaat u dat? Heb je dat ook mogen leren door Gods genade, dat je in jezelf niets anders bent dan een zondaar en dat de Heere met Zijn werk gekomen is en van je een gekrookte riet heeft gemaakt? Je totale machteloosheid om je meer te kunnen verlossen van je zonde. En dat je met David zo dikwijls moest meezingen: *Zulk een last van zonde en plagen niet te dragen, drukt mijn schouders naar beneên*. Dan lig je net als die rietstok met die pluim in het water. En je kan jezelf niet meer oprichten.

En weet je wat dan dikwijls gebeurt? Dan komt de duivel ook nog eens met zijn aanklachten. Dan komt de duivel ook nog eens met zijn influisteringen. En hij zegt: je hebt veel te veel gezondigd, joh. Denk je nou echt dat het voor jou nog kan? Absoluut niet. Je hebt geen heil bij God. En weet je, als je dat eens een ogenblik toelaat, die influisteringen, en je hebt zelf geen kracht en geen macht, dan wordt het zo machteloos, zo hopeloos, zo ellendig in je hart. En dan kun je de dichter begrijpen die het gezongen heeft: *Ik schatte mij geheel verloren, en ik mocht van geen vertroosting horen*.

En dat is wel herkenbaar in het leven van degene die de Heere vrezen. Dat er tijden zijn dat ze zich herkennen als zo'n geknakt riet. En toch, al liggen ze bij wijze van spreken met die pluim in het water en kunnen ze zichzelf onmogelijk oprichten, juist in de diepten roepen ze tot Christus om Christus. En ze zullen het op Gods tijd echt gaan ervaren. Echt waar, gemeente. *Het behoeftig volk in hunne noden, in hun ellende en pijn, gans hulpeloos tot Hem gevloden, zal Hij ten Redder zijn*. Kijk, dat zijn de gekrookte rieten.

Maar dan die tweede uitdrukking in onze tekst: een rokende vlaswiek. Wat is dat? Nou, jongens en meisjes, in de tijd van de Bijbel hadden ze lampen. Maar die kun je natuurlijk niet vergelijken met de lampen die wij hebben. Weet je hoe die lampjes eruitzagen vroeger? Het was van klei gemaakt, zo'n schaaltje. En aan het uiteinde zat een soort pijpje, dat was hol. En in het schaaltje konden ze olie doen. En door dat pijpje deden ze een lontje. Dat was een lang stukje vlas. Dat rolden ze op, dat duwden ze doorheen, zodat het ene uiteinde in de olie kwam te liggen. En het andere uiteinde door dat pijpje naar buiten kwam. En dan zoog dat vlas de olie op. En als je dan aan het uiteinde van dat pijpje een vlammetje hield, dan begon het lampje te branden. En je kunt je wel voorstellen, zolang er in dat schaaltje olie aanwezig was, kon dat lampje blijven branden.

Maar als die olie nu opraakte, en minder werd, en minder werd, en er minder olie door die vlaswiek naar opgezogen kon worden, dan hoef ik je toch niet te vertellen wat er met het vlammetje ging gebeuren. Hoe minder olie er kwam, hoe kleiner het vlammetje werd, totdat het bijna uitging. Dat

wordt nu bedoeld met een rokende vlaswiek. Er is nog een heel klein vlammetje te zien, maar het zal niet lang meer duren of het is uit, als er geen verse olie bijkomt.

Wie bedoelt de Heere daar nu mee? Dat kunnen Gods kinderen zijn, die tijden in hun leven kenden dat het licht echt mocht schijnen, en dat hun hart vol was van de liefde en de genade van de Heere, en dat er ook iets uitstraalde van hen, en dat ze zo konden getuigen van wie de Heere voor hen was? Maar dat is voorbij. Die eerste liefde is verlaten. Het is alles zo anders geworden. Alles lijkt zo dof, zo donker, zo doods, zo mat. Jawel, enig licht is er nog wel, maar het straalt niet meer. Het is net als met die bruid uit het Hooglied, die we vinden in Hooglied 5: *Ik sliep*. Het vlammetje gaat dus bijna uit. *Maar mijn hart waakte*. Ja, het vlammetje is er nog wel. Op de bodem van het hart smeult nog wel iets van dat geloofsleven, maar er is bijna niets meer van te zien en te ervaren. En alles wat er geweest is, daar lijkt de kracht uit te zijn. De beloften die spraken, het zicht op Christus dat er was, en Zijn liefde die je ervaren hebt, het lijkt of de kracht ervan verdwenen is. Het lijkt soms wel donkerder dan ooit tevoren.

Zijn er misschien hier in Kralingen bij wie het zo is vanmorgen? O, toen het goed was, toen het zo licht was in je hart, toen de Heere zo nabij was, had je nooit kunnen denken dat je nog eens een rokende vlaswiek zou worden. En misschien moet je tot je schrik bekennen: langzaam maar zeker is het wel die kant opgegaan. En zit je misschien vanmorgen onder de prediking in de kerk, of thuis mee te luisteren, en zeg je: ik vrees dat ik nog alles mis en dat mijn werk geen waarheid is. Alles lijkt verlamd te zijn, bijna geen geloof meer, bijna geen liefde meer, bijna geen hoop meer, soms van die momenten dat je zelfs geen lust meer hebt om te bidden, je Bijbeltje te lezen of te zingen. Wat nu? Zal God dan in eeuwigheid verstoten? Zal Hij dan nooit meer goedgunstig zijn?

O, luister eens: *Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen. Met waarheid zal Hij het recht voortbrengen*.

2. Ontfermende liefde

Dat brengt ons bij onze tweede gedachte: ontfermende liefde. Mag ik het zo eens zeggen, gemeente? Waar die gekrookte rieten en die rokende vlaswieken met zichzelf geen raad meer weten, daar weet de Heere Jezus nu raad mee, altijd weer. Want juist zulke arme tobbers, arme zondaren, zijn welkom bij Hem. Aan zulke mensen wil Hij Zijn genade kwijt en kan Hij Zijn genade kwijt. Hij wil ze genezen. Hij wil ze helen. Dat is nu het liefste werk wat de Heere Jezus doet in het leven van arme zondaren. Ja, voor zulke gekrookte rieten en rokende vlaswieken heeft Hij juist het Avondmaal ingesteld om te versterken wat Hij Zelf heeft gewerkt.

En daarom, gemeente, komen we in het Avondmaalsformulier al die rokende vlaswieken tegen en die gekrookte rieten. En ik ga het toch nog maar een keer voorlezen, want ik weet dat sommigen in allerlei gedachtespinsels verstrikt zijn geraakt. Zal ik je eens vertellen wat een gekrookte riet is? *Want wij komen niet tot dit Avondmaal om daarmede te betuigen dat wij in onszelf volkomen en rechtvaardig zijn, maar integendeel, aangezien wij ons leven buiten onszelf in Jezus Christus zoeken, zo bekennen wij daarmede dat wij midden in de dood liggen*. Dat is nu zo'n geknakt riet.

En wie zijn het nog meer? Wie zijn dan die rokende vlaswieken? O, onze vaderen hebben het zo helder onder woorden gebracht. Ik ga ook dat gedeelte nog maar een keer voorlezen. *En daarom, al is het dat wij nog vele gebreken en ellendigheid in ons bevinden, als namelijk dat wij geen volkomen geloof hebben, en dat wij ons ook met zulk een ijver om God te dienen niet begeven als wij schuldig zijn, maar dagelijks met de zwakheid van ons geloof en de boze lusten van ons vlees te strijden hebben, nochtans, desniettegenstaande, overmits ons, door de genade van de Heilige Geest, zulke gebreken van harte leed zijn, en wij begeren tegen ons ongeloof te strijden en naar*

alle geboden Gods te leven, zo zullen wij gewis en zeker zijn dat geen zonde, nog zwakheid, die nog tegen onze wil in ons overgebleven is, ons kan hinderen dat ons God niet in genade zou aannemen en alzo deze hemelse spijs en drank waardig en deelachtig maken. Daar heb je een rokende vlaswiek.

Gemeente, wat daalt de Heere laag af met deze woorden. Het gekrookte riet en de rokende vlaswiek. Zulke zijn welkom bij Christus. Met zulke mensen weet Hij zo raad. Wat zal Hij doen? Dat gaat Hij in deze adventsbelofte nu verklaren.

Dan letten we eerst op de gekrookte rieten. *Die zal Hij niet verbreken*. Dat zegt God de Vader over het werk van Zijn geliefde Zoon. Christus zal Zich ontfermen over die gekrookte rieten. En gemeente, de wijze waarop het gepredikt wordt, de wijze waarop dit beschreven staat in het Woord van God, dat is al zo vol troost. Want de Heere zegt niet: het gekrookte riet zal Hij helen. Maar de Heere zegt: *het gekrookte riet zal Hij niet verbreken*.

En waarom zegt Hij het nu zo? Ik denk dat er twee redenen te noemen zijn waarom de Heere het zo zegt: Ik zal het niet verbreken. Allereerst hoor ik daarin iets van Zijn alwetendheid. O, gekrookte riet in ons midden, er is wetenschap bij de Allerhoogste. De Heere ziet je wel. De Heere hoort je wel. De Heere weet van heel je toestand af. Daarom komt Hij op deze wijze tot u: *Ik zal het niet verbreken*. Maar waarom zegt Hij het in de tweede plaats ook zo? Omdat die gekrookte rieten zo dikwijls bevreesd zijn dat ze nog eens echt gebroken zullen worden. Want dat wordt op de school van de Heilige Geest geleerd: dat we dat verdiend hebben vanwege onze zonde, dat we strafwaardig zijn, dat er aan onze kant alle reden is dat de Heere ons echt zou verbreken en weg zou werpen in de rampzaligheid.

Maar hoor nu toch eens wat Christus doet. Hij is gekomen tot die gekrookte rieten en Hij zegt: vrees toch niet, want Ik ben gekomen, niet om je te verbreken, maar Ik ben gekomen om je te genezen, om je te helen, om je op te richten. O, zit er vanmorgen misschien zo'n geknakt riet in ons midden? Durf je misschien niet tot Christus te komen? Loop je zo met je onwaardigheid? Heb je gedacht dat je te veel gezondigd hebt? O, luister toch eens, juist naar u, gekrookte riet, strekt Christus Zijn liefdesarmen uit. Naar u, o geknakt rietstengeltje, gaat Zijn ontfermende liefde uit. Want Hij is gekomen om de meest grote zondaren zalig te maken. Hij is gekomen om goddelozen met God te verzoenen.

Daarom heeft Hij die hemelse heerlijkheid verlaten en lag Hij daar in een voerbak voor de beesten, in een kribbe. En daarom ging Zijn weg van die kribbe naar dat vloekhout op Golgotha. *Hij is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven*. O, wat een rijke adventsbelofte voor een gekrookt riet. *Hij zal het niet verbreken*. Maar wat dan wel? *Hij heelt gebrokenen van harten, en Hij verbindt in hun smarten*, die in hun zonden en ellende tot Hem zich ter genezing wenden.

Ik ga je een voorbeeld geven uit de Heilige Schrift. Ja, niet zomaar een voorbeeld, maar een voorbeeld dat zo'n hopeloos geval in ons midden toch nog een beetje hoop gaat krijgen. Wat denk je van Manasse? Die werd ook door de Heere gemaakt tot een gekrookt riet. Nou, als je zijn leven nagaat, een goddelozer mens in het Oude Testament is bijna niet aan te wijzen. Zoveel zonden had deze Manasse gedaan, tegen beter weten in, mijn gemeente. Maar God had hem lief, onuitsprekelijk lief. En toen het Gods tijd was, ging Hij deze goddeloze zondaar trekken met koorden van goedertierenheid. Manasse kwam in de ketenen terecht. En daar liet Hij aan hem zien hoe zijn leven is geweest. En toen maakte God van Manasse een gekrookt riet. Hij werd benauwd van alle zijden, maar riep de Naam des Heeren aan.

En wat kreeg Manasse daar in de diepte van zijn ellende nu te beleven? Dat Christus hem niet wilde verbreken. Maar dat Christus, Die uit hem voortkomen wilde, hem zou genezen. Want wat lees ik in de Bijbel? *En bad Hem; en Hij liet Zich van hem verbidden, en hoorde zijn smeking, en Hij bracht hem weder te Jeruzalem in zijn koninkrijk. Toen kende Manasse, dat de HEERE God is*. Weet u wat er feitelijk gebeurd is in het leven van Manasse? De oorzaak waarom Manasse een geknakt riet geworden was, heeft de Heere weggenomen. Wat dan? Zijn zonde en schuld voor God. En wie kon dat anders doen dan Christus, Die aan David beloofd was en Die uit Davids huis voortkomen zou? Wie kon dat anders doen dan Christus, van Wie Manasse ongetwijfeld gehoord heeft van zijn vader Hizkia, die een Borg wilde worden voor verloren zondaren?

Hij heeft het van zijn vader gehoord, toen zijn vader ook een geknakt riet was en op zijn ziekbed neer kwam te liggen: *HEERE, ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg*. En wat deed de Heere toen met die geknakte rieten? Toen heeft Hij ze genezen. Jawel, *het gekrookte riet zal Hij niet verbreken*. Maar uit genade wil Hij schenken: *Gij hebt mijn ziel lieflijk omhelsd, dat zij niet in de groeven der verderving kwame; want Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen*. Geheeld, opgericht, genezen door het bloed des kruises. Zie, dat doet Christus nu met die gekrookte rieten.

En wat doet Hij dan met die rokende vlaswieken? Nou, zegt de Heere: *die zal Hij niet uitblussen*. Dus Hij weet ook raad met mensen waar het eens verlicht was en waar het uitgedoofd is. Hij weet raad met mensen, met kinderen van God, die na ontvangen genade moeten klagen: *Want ik ben geworden als een lederen zak in de rook*. Ja, dan kom je er wel achter dat het dikwijls je eigen schuld is. En is het dan niet alle reden dat de Heere die rokende vlaswiek zal uitblussen en dat Hij Zijn barmhartigheden in toorn zal toesluiten? Ja, zal zo'n uitgedoofd, verduisterd kind van God zeggen: dat heb ik verdiend, Heere.

Nochtans doet Christus het niet. *Hij zal het niet uitblussen*. Maar Hij zal op Zijn tijd komen met verse olie van Zijn Heilige Geest, zodat het licht weer helder gaat schijnen. En hoe doet Hij dat nu, gemeente? Dan gaat Hij zo'n rokende vlaswiek opzoeken. En als Hij zo'n rokende vlaswiek opzoekt, dan komt Hij altijd weer met Zijn liefdesbewijzen. En dan kom ik weer even bij dat boek Hooglied uit. Dan denk ik aan hoofdstuk 2. We hebben er kort geleden ook bij stilgestaan. Daar kom ik ook een rokende vlaswiek tegen, voorgesteld als een duif in de kloven van de steenrots. En dan dat wonder: nu laat de Heere Jezus zo'n mensenkind daar niet zitten en wegkwijnen en uitdoven. Maar Hij komt, Hij komt met Zijn liefdesbewijzen. En Hij zegt het: *Mijn duive, die in de kloven der steenrots, in het verborgene van een steile plaats zijt, toon Mij uw gedaante maar, doe uw stem Mij maar horen; want uw stem is voor Mij zoet, en uw gedaante is voor Mij liefelijk*.

En wat zal dat nu uitwerken, gemeente? Als de Heere met die liefdesbewijzen opnieuw weer gaat komen bij een mensenkind dat zucht: *Och, werd ik derwaarts weer geleid, dan zou mijn mond U d' ere geven*. Dan word je weer gaande gemaakt. Dan zul je weer opstaan van je bed van zorgeloosheid. Want je kan niet tegen die lokstem. Je kan het niet meer uithouden als Hij opnieuw die liefde doet ervaren in je ziel. Je kan er niet meer tegenop als de mirre van Zijn liefde je hart weer helemaal gaande maakt. En zo zal Christus die rokende vlaswiek weer licht geven. Zodat ze opstaan en heengaan tot Christus.

En daarom, rokende vlaswieken in ons midden: *Maak u op, word verlicht, want uw licht komt, en de heerlijkheid des HEEREN gaat over u op*. O, wat een troostvolle adventsboodschap voor een uitziend volk. Gekrookte rieten worden niet verbroken. Rokende vlaswieken worden niet uitgeblust. En weet u, daar staat de Heere Jezus nu Zelf voor in. En omdat Hij ervoor instaat, is de verlossing van Zijn Kerk zo zeker.

3. Een zekere verlossing

Ja, en dan kom ik toch weer even terug bij die twee beelden die God de Vader hier Zelf in deze adventsboodschap gebruikt: gekrookte riet en een rokende vlaswiek. Eerst maar weer dat gekrookte riet. Ik heb u vanmorgen al gezegd dat het riet, en het gaat hier om een riet wat in Israël voorkomt, in de stengel zwak en broos was. Maar als het gaat om het wortelstelsel van deze rietsoort, dan was dat zeer sterk. De wortels, jongens en meisjes, van deze rietplant, die waren vier keer zo dik als de stengel zelf. Het was ook echt onmogelijk om riet uit de grond te trekken. Dat is trouwens hier in Nederland ook zo. Misschien heb je het wel eens geprobeerd aan de kant van een sloot om zo'n rietstengel uit de modder naar boven te trekken. Nou, je moet eerder oppassen dat je handen niet gaan scheuren en dat er een snee in je hand komt. Maar je krijgt een rietstengel echt niet zomaar uit de grond getrokken. Dat krachtige wortelstelsel zit daar onder de grond diep geworteld. En al kan de wind er krachtig overheen gaan, al kan een rietstengel zelfs knakken, de wortels staan zeer vast in de bodem.

Wat betekent dat? Wat kunnen we daar dan weer van leren? Nou, gemeente, zolang een rietstengel verbonden is met de wortel, al is die bij tijden geknakt, zal hij niet omkomen. Kijk, wanneer een kind van God op een bepaald moment in het geestelijke leven weer zo'n gekrookte riet gaat worden en niet verbroken zal worden, dan heeft dat een oorzaak. En die oorzaak ligt in de wortels. En wat is dan de geestelijke betekenis van die wortels, gemeente? Wat is nu de oorzaak dat een gekrookte riet echt niet verbroken zal worden? Dan moeten we niet naar beneden kijken, maar dan moeten we omhoog kijken. Dan moeten we kijken naar een Drie-enige God. Dan is dat wortelstelsel, met eerbied gesproken, de verkiezende liefde van de Vader, en de verlossende liefde van de Heere Jezus, en de toepassende liefde van de Heilige Geest.

En daarom klinkt de stem van de Vader in de context van onze tekst: *Zie, Mijn Knecht*. Dat is Christus, op Wie de Heilige Geest rust, en door Wie Hij Zijn Kerk vasthoudt. Ziet u wel hoe vast de zaligheid van Gods kinderen is? Al kunnen ze soms geknakt zijn, al kunnen ze soms een rokende vlaswiek zijn, maar het fundament, de wortel, is zo vast. En dat blijkt uit vers 4. Want in vers 4 gaat het niet over de rokende vlaswieken. En in vers 4 gaat het niet over de gekrookte rieten. Maar het gaat in vers 4 over Christus. In vers 4 gaat de Vader opnieuw over Zijn Zoon spreken. En wat zegt Hij dan tot troost van die gekrookte rieten? *Christus zal niet verbroken worden*.

En toen deed ik weer zo'n kostelijke ontdekking in de grondtekst. Als hier staat dat Christus niet verbroken zal worden, wordt in het Hebreeuws hetzelfde woord gebruikt als 'gekrookt'. Christus zal dus niet geknakt worden. Christus zal niet bezwijken op de weg van kribbe naar kruis. O ja, het leek er soms op, op die zware lijdensweg. Maar het is niet gebeurd. Want de Vader heeft het gezegd. Vorige week hebben we het gehoord: *Zie, Mijn Knecht, Die Ik ondersteun*. Dus wat is nu de grond dat een gekrookte riet niet verbroken zal worden? Dat ligt in Christus, Die op Zijn weg niet bezweek. En Die alles, alles heeft volbracht aan het vloekhout op Golgotha, waar Zijn stem klonk, de stem van een bloedende Bruidegom, een bloedende Christus: *Het is volbracht*. Daarom zal zo'n geknakt riet niet verbroken worden.

En dat geldt ook voor die rokende vlaswieken. Het vuur is er nog. Het vlammetje is klein, zo hoorden we. En dan toch niet uitgeblust. O, het kan soms heel ver weg zijn. Denk eens aan Petrus. Hoe diep was hij niet gevallen, toen hij zijn Meester drie keer verloochende. Toen hij wegvluchtte uit de zaal van Kajafas. Wie belandde daar in die duisternis buiten, bitter wenende, niets anders dan een rokende vlaswiek! En toch, een paar weken later zou diezelfde man zeggen, terwijl er tranen over zijn wangen stromen: *Heere, Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik U liefheb.* Omdat de Heilige Geest de olie weer druppelde in de ziel van Petrus.

O ja, die werking van de Heilige Geest kan heel verschillend zijn. Soms stroomt het van binnen. Er zijn momenten, dan kun je het niet op. Dan loop je te dolen in de liefde van God in Christus. Maar er zijn ook andere tijden, dat het niet zo stroomt. Maar het blijft wel, al zijn het dan druppels. En toch, het geestelijke leven zal nooit geheel verdwijnen uit het leven van Gods kinderen. En ook daarvan ligt de grond in Christus. Want wat lees ik in vers 4? *Hij zal niet verdonkerd worden*. En er wordt bij dat woordje 'verdonkerd' weer hetzelfde woord gebruikt als 'uitgeblust'. Wat zit de Schrift, dat Woord van God, toch kostbaar in elkaar. Wat past het ene woord soms zo helder bij het andere woord?

Nee, Christus zal niet verdonkerd worden. Al is Hij in de drie-urige duisternis geweest, en heeft Hij het uit moeten roepen: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?* Nochtans, niet verdonkerd. Zijn licht zal altijd schijnen. Want Hij is gekomen als het Licht der wereld. En daarom, daarom zal die rokende vlaswiek niet verdonkerd, niet uitgeblust worden. En komt Hij steeds weer met Zijn onderwijs, met Zijn Woord. En zo zal Hij Zijn Kerk vertroosten, steeds weer opnieuw.

En ook nu komen we het woordje 'recht' weer tegen in onze tekst, als betekenis van het Woord van God. *Met waarheid, dat is in getrouwheid, zal Hij het recht voortbrengen*. En steeds wordt het weer waar: *Ik roem in God, ik prijs 't onfeilbaar Woord; ik heb het zelf uit Zijn mond gehoord*. En dat geeft mij telkens hoop en verwachting om naar Gods huis te mogen komen, om weer onder die prediking te mogen zijn, om van Hem te mogen horen. Dat uitzien naar Zijn leer, dat uitzien naar Zijn onderwijs, naar Zijn vertroosting.

Ja, dan wil Christus zo laag afdalen naar Zijn kinderen, voor wie Hij Zijn bloed gegeven heeft, dat Hij bij dat Woord Zijn liefdestekenen gaat geven van verbroken brood en vergoten wijn. Gebroken brood voor een geknakt riet. Dat is Zijn gebroken lichaam, waardoor Hij dat geknakte riet weer opricht. Dan is daar die vergoten wijn voor die rokende vlaswieken. Dat is dat vergoten bloed, waardoor dat vuur weer aangewakkerd wordt in die rokende vlaswieken.

Wat zou het een wonder zijn, gemeente, als aanstaande zondag de tafel gevuld mag zijn met gekrookte rieten die mogen eten van het verbroken brood, rokende vlaswieken die mogen drinken van het vergoten bloed. Om dan te mogen smaken aan Zijn tafel, voor het eerst of bij vernieuwing, dat de Heere Jezus Christus zo goed is voor Zijn arm volk. Hij verbreekt niet. Hij blust niet uit. Maar steeds opnieuw wil Hij Zijn Kerk verzekeren van Zijn onuitsprekelijke genade voor gekrookte rieten, rokende vlaswieken.

En wat is die genade dan? *Want gij weet de genade van onzen Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil arm is geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede rijk zoudt worden*. Kom, haast u dan, gekrookte riet, rokende vlaswiek, naar de stal van Bethlehem. En boven de deur van de stal staat met bloedrode letters geschreven: *Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen*.

Amen.